

Náhrdelník z básní

Jindřiška Šindlerová

Jindřiška Šindlerová

Náhrdelník z básní

Tribun EU

2013

Slovo úvodem

Pochopit básnickou tvorbu Jindřišky Šindlerové je stejné jako pochopit život samotný. Život je láskou a ta se promítá v každém jejím verši nefalšovanými zážitky jejího milujícího srdce-vášeň i pokora, radost i žal, vítězství i pády, nezištné dávání i smutek z lidských nectností, a to vše pro lásku! Kolik je v dnešním světě takových lidiček, které se nebojí přijmout svůj osud a ještě být světu k potěše, dávat optimismus a darovat nám krásnou, smysluplnou poezii.

Děkuji Ti – Jindřiško!

Jana Polcarová, básnířka (Brody)

1. díl

Náhrdelník z básní

ilustrace Ondřej Kardaš

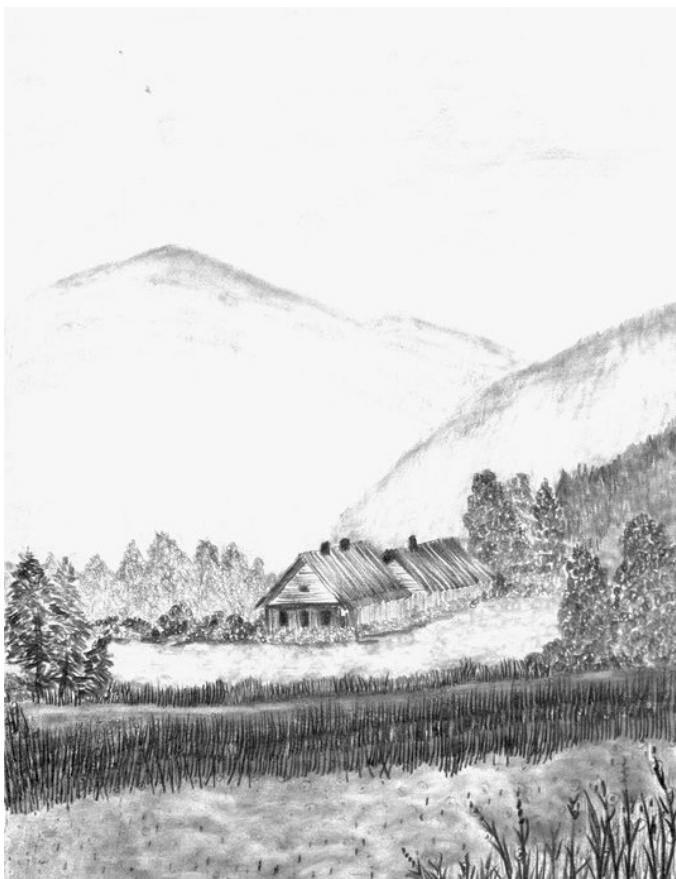
Krásy přírody

Náhrdelník z básní

Krajina ještě barvami hýří,
lesy už vítr převléká,
do polí studený severák míří,
korálky z rosy noc navléká.

Šedavá obloha vločkami zdobená,
zrcadla z kaluží ve tmě se třpytí,
přichází zima překrásně sladěná
a zmrzlá krása jí ve vlasech svítí.

Maluje růže pichlavým dechem,
podzim se naposledy ještě zasní,
zulíbá keře přikryté mechem
a na prsou má náhrdelník z básní.

Fantazie podzimu

Dešťové slzy spadané listy smáčí,
a vítr stromům splácí dluh,
ve víru všechno do kornoutů stáčí
a čistí všude tlící vzduch.

Naráží na střechy a štíty domů bourá,
lítá jak splašený a nemá soucitu,
vějířem z úst do sebe vše vsouvá
a okny nahlíží lidem do bytu.

Podzim má v sobě krásnou poezii,
barvy a nádhera se snoubí v pokoře,
vnímám ty změny, mám živou fantazii,
když vidím, jak tančí po dvoře.

Myslivecké halali

(Vzpomínka je věnována mému otci,
panu Václavu Černému)

Už jako dítě mě do lesa táta bral,
toulal se se mnou Pavlíkovskými vršky
aby mě lesy a kopce v květu ukázal,
rameno houpalo pažbu zdobené pušky.

Z hroudami v polích splývají zajíci,
remízky kryjí zvěři záda,
v lukách se honí divocí králíci,
ten kraj mám stále velmi ráda.

Pod vrškem se krčí bažantnice,
krmelec pro zvěř je vždycky plný,
Příčina je Rájem pro myslivce,
všude jsou od zvěře pachové skvrny.

Jak jsme se s tátou v přírodě smáli,
dnes už jsou místa v jiné podobě,
halali lechtala lišejníkové skály
a já jsem z úcty rozžehla svíčku na hrobě...

Můj tajný ostrůvek

Hostýnské vrchy a kopce zalesněné,
hluboké strže s horskými potůčky,
kamenná krajina zná dětství umíněné,
když čechral jsem pstruhům chuťové lalůčky.

Přírodní park, Tesák a Čerňava,
všechnu tu krásu dobře znám.
Pasekou plazí se Brusenka a Rusava,
ještě teď všechno před očima mám.

Vsetínské vrchy, Bečva a Javorníky,
Kozinec obtočen šálem laskavé zeleně,
dávno jsem dospěl mezi vrstevníky,
vzpomínám Lhotský potok a horské pleteně.

Krajina, co ovládá mé srdce,
vůně hub, malin i borůvek,
vracím se do ní několikrát v roce,
je to má láska, můj tajný ostrůvek.

Krkonoše

Osleplá deštěm jdu silnou bouří,
tělo se větru nebrání,
nade mnou mračna obočí mhouří,
je slyšet ptáků volání.

Nebe si kabát rozepíná,
vyhaslé červánky už dávno spí,
jak rád si člověk zavzpomíná,
když čerstvý chleba z té země jí.

V dáli se chlubí torza hor,
bělavé štíty ledem svítí,
zelený les jak semafor,
se pod oparem z mlhy třpytí.

Slunce si otřelo ze skrání znoj,
obloha má roli vlajkonoše,
sníh pohlcuje světelný zdroj,
když pod sněhem spí Krkonoše.

Hořké chutě

Den maluje lesům obrisy tváří,
doteky tvrdé kůry v botách tlačí,
v měsíci říjnu, kdy vysoká se páří,
přírodě často naslouchat jen stačí.

Vnímám tu knihu barev otevřenou,
v herbáři z květů vítr se mnou pije,
země má náruč světlem prozářenou
a podzim barvami jen žije.

Stesk nezapře své hořké chutě,
korálky zlíbají v trávě pavučinu,
v měsíci kdy slunce nezvedá už rtutě,
vítr jazykem brzdí o mělčinu.

